

Leo Trotskij: Rättelser av och observationer angående de anklagades vittnesmål¹ (4 mars 1938)

1. 1927 skrev Krestinskij ett brev till mig från Berlin till Moskva, där han upplyste mig om sin avsikt att kapitulera för Stalin och rådde mig att göra detsamma. Jag svarade med ett öppet brev, där jag bröt alla relationer med Krestinskij, liksom alla andra som kapitulerade. Jag lade fram en betydande del av materialet om de oppositionellas ("trotskisternas") oförsonliga kamp mot de som kapitulerade inför dr John Deweys undersökningskommission i april 1937. Men GPU fortsätter att grunda sina bluffrättegångar uteslutande på sådana som har kapitulerat, och som har befunnit sig i deras händer i flera år. Det är därför åklagare Vysjinskij måste visa att min brytning med Krestinskij var "påhittad". För att visa det litade man till en annan av de som har kapitulerat, den 64-årige Rakovskij, som förkunnade att kapitulationen var en "manöver", och att denna manöver på något sätt hade skett med mitt godkännande. Men Rakovskij förklarade inte, och åklagaren frågade naturligtvis inte, varför han själv, Rakovskij, inte hade genomfört "manövern" på sju år, utan hade föredragit att stanna kvar under svåra förhållanden i landsförvisningen i Barnaul (Altaj), isolerad från hela världen. Eller varför Rakovskij på hösten 1930 skrev ett ilsket brev från Barnaul mot de som kapitulerade, och där myntade de berömda orden, "det värsta är inte landsförvisning och isolering, utan kapitulation." Och slutligen, varför han själv kapitulerade 1934, när hans fysiska och moraliska krafter till sist tog slut.
2. Efter att Krestinskij (i enlighet med GPU:s manuskript) först hade förnekat sin skuld, så medgav han senare att alla anklagelser mot honom var riktiga, och berättade om ett upp-diktat möte med mig i Merano [Meran på tyska] i oktober 1933. Jag vill tillkännage att jag inte har träffat Krestinskij sedan 1926 och att jag aldrig har haft några band till honom. Jag har aldrig någonsin varit i Merano. I oktober 1933 var jag patient i Frankrike, inför ögonen på mina vänner och läkaren och bevakad av den franska polisen. Fakta angående detta fastslogs fullständigt av dr Deweys undersökningskommission i New York. Om åklagare Vysjinskij hade talat med de franska myndigheterna, så hade de kunnat ge honom exakta informationer om var jag befann mig i oktober 1933. Men det är just därför som åklagare Vysjinskij inte har talat med de franska myndigheterna!
3. Den anklagade Rosengoltz vittnade att han hade träffat min son Sedov i Karlsbad [*Karlovy Vary* på tjeckiska] och via honom fick diverse brottsliga order från mig. Herr Rosengoltz' avhopp från oppositionens led för 12 år sedan var så skamligt att det inte fanns några möjligheter till fortsatta relationer mellan mig och honom. Leon Sedov var inte i Karlsbad 1934 eller något annat år, och det går att bevisa med hjälp av brev och dokument i hans korta livs dagbok, på samma sätt som dr Deweys kommission bevisade att Sedov inte befann sig i Köpenhamn i november 1932. Som vi kan se sammanföll inte Leon Sedovs kalender med GPU:s kalender. Och det är därför GPU gav Leon Sedov en alltför tidig död.
4. Krestinskij och Rosengoltz vittnade båda att jag hade givit dem instruktioner att bilda ett förbund med Tuchatjevskij och andra generaler, i syfte att "störta sovjetmakten". Uppenbarligen svävar den avrättade marskalk Tuchatjevskijs ande över rättegångsförhandlingarna. Stalin var rädd för de bästa generalernas missnöje, och han halshög Röda armén och orsakade med det stor ilska i hela världen. I efterhand försöker han nu visa den allmänna opinionen i Sovjetunionen och hela världen att generalerna som blev skjutna var förrädare. Jag vill tillkännage att det inte finns ett sant ord i Krestinskij och Rosengoltz' vittnesmål.

¹ Ur *Bulletin Oppozitsij* nr 65, april 1938.

Jag varken träffade Tuchatjevskij personligen, eller brevväxlade med honom eller hade några som helst indirekta kontakter efter våren 1925, det vill säga sedan jag lämnade Röda arméns ledning. Trots sina nära militära band till mig var varken Tuchatjevskij eller de andra avrättade generalerna trotskister politiskt. De var soldater. Om Tuchatjevskij på senare tid reste sig mot Stalin, så vägledades han helt och hållet av patriotiska känslor. Tuchatjevskij och de andra generalerna kunde inte undgå att se att Stalins politik drabbade Sovjetunionens försvarsintressen på ett obotligt sätt.